

**מ"ת 30478/01 - מדינת ישראל נגד יוסף דלאל, משה דלאל, לימור
אברהם, תמייר אברהם**

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 30478/01-13 מדינת ישראל נ' ירושמי ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט כרמי מוסק
הمحكمة	מדינת ישראל
נגד	1. יוסף דלאל (עוצר)
משיבים	2. משה דלאל
	3. לימור אברהם
	4. תמייר אברהם

החלטה

- לפנוי בקשה הנוגעת לחייבות ערביות שניתנו בעקבות החלטה לשחרר את המשיב 1 לחלופת מעצר, שכלה מעצר בית מלא בבית אחותו ובعلا (המשיבים 3 ו-4), ובפיקוח המשיב 2, שהוא אבו של המשיב 1.
- אין מחלוקת, כי לאחר פרק זמן בו שהה המשיב 1 בחלופת המעצר, נמלט המשיב מבית אחותו. משטרת ישראל ערכה חיפושים ממושכים אחרי המשיב 1. עוד עליה, כי למעשה המשיב נטש את חלופת המעצר בין יום 23.5.13 לבין יום 26.6.13 והוא נעצר לאחר מאמצים רבים ביום 25.2.14.
- עובדת הימלטוו של המשיב גרמה לכך שההליכים בתיק העיקרי עוכבו ולא ניתן היה לקדם.
- עוד עליה מעובדות שהובאו לפנוי, כי משטרת ישראל השקיעה מאמצים מרובים באיתורו של המשיב, עד שזה נתפס בסופה של יום.
- במסגרת בקשה להורות על מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים, הודיע זה כי הוא מסכים לבקשתו, ועל כן ניתנה החלטה בדבר מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים.
- במסגרת הבקשה שלפניו עותרת המבקשת לחייב סך של 3,000 ₪ מתוך הסכום של 8,000 ₪ שהופקד

בקופת בית המשפט, שהיווה אחד התנאים לשחרור המשיב 1 לחופת מעצר, וכן עותרת לחלט ערביות שנחתמו על ידי המשיב 1 והמשיב 2, כל אחד בסך של 30,000 ₪.

7. בחומר ראיות שהוצג לפניי, הנוגע לנסיבות הימלטותו ותפיסתו של המשיב 1, עולה כי הוא נמלט כאמור מעצר הבית וששה באוטה תקופה במחיצת אביו, המשיב 2, שהוא אחד העربים והמפקחים. השניים שהיו פרק זמן לא קצר בדירה בעיר טבריה. המשיבה 3, שהיא אחותו של המשיב 1, עשתה מאמצים רבים כדי לאטרו וזאת בשיתוף פעולה עם משטרת ישראל. כמו כן, כאשר נודע לה שהמשיבים 1 ו-2 שוהים באוטה דירה בטבריה, היא פנתה מיד למשטרת ישראל ומסרה להם על כתובות הדירה. המשיבים 1 ו-2 הספיקו להימלט מאותה דירה וחזרו לירושלים, דבר שנודע למשיבה 3 והיא שבה ופנתה למשטרת ישראל ומסרה את מקום הימצא המשיבים 1 ו-2, וכן נעצר המשיב 1.

8. המשיבים 3 ו-4 טוענים לפניי, כי הפקdon בمزומנים שהופקד בקופת הם כספים השיעיכים להם, חלקם הווגנו בהלוואות. עוד טוענים משפטיים אלה, כי מצבם הכלכלי קשה ולאור העובדה כי למעשה שיתפו פעולה עם משטרת ישראל, החל מהרגע בו נמלט המשיב 1, לא יהיה זה ראוי לחייב ולו חלק מהסכום שהופקד. בהקשר זה מפנה המבקשת להחלטה שנייתה במסגרת בש"פ 637/14 **פלונית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנובו ביום 31.1.14), בה נקבע באופן מפורש, כי חרף טענות העربים שכיספי הפקdon שייכים להם, יש לראותם כשייכים לנאים או למי שהפר את תנאי השחרור (ראה סעיף 7 להחלטה). עוד נאמר באוטה ההחלטה, כי יש לזכור ולהזכיר את יסוד הטמון בבקשת חילוט, הנובע מהאחריות הקבוצה על מי שנintel על עצמו את מלאכת הפיקוח במסגרת מעצר בית. כמו כן, קיימים שיקול הרטועתי כנגד העربים כדי להבהיר להם את תפקידם, וכי במידה ואינם מלאים את תפקידם כראוי, ניתן היה לנוקוט בסנקציות שונות, לרבות חילוט הכספיים. בא כוח המבקשת הדגש, כי ביקשו לחייב רק חלק מהכספיים, וזאת לאחר שהבקשת הביאה בחשבון את העובדה כי המשיבים 3 ו-4 אכן סייעו למשטרת ישראל כדי לאתר ולעצור את המשיב 1.

9. סבורני, כי יש לקבל במקורה זה את עדמת המבקשת, שכן פעולה באופן שחוק ורואו והביאה בחשבון את מכלול העובדות הנוגעות להימלטות המשיב 1 ותפיסתו, לרבות הסיוע הנכבד מצד המשיבים 3 ו-4. במקורה אחר היה מקום לחייב את מלאה הסכום הכספי שהופקד, שהרי אכן יש לראות בהפקודה כבאה מטעמו של המשיב 1.

10. שונה הדבר ביחס לחילוט הערביות שנחתמו. אין ספק, כי המשיב 2 לא מילא את תפקידו כמפקח וכעקב. יתר על כן, הוא בחר לשתף פעולה עם המשיב 1, סייע לו בהימלטותו, ולא נמצא לנכון לדוחה למשטרת ישראל על הימלטות המשיב 1 כמו על העובדה שהוא והמשיב 1 שוהים יחדיו בדירה בטבריה. יתר על כן, גם לאחר שנודע למשיבים 1 ו-2 כי כתובת הדירה בטבריה נמסרה למשטרת ישראל, וזה מחפשת אחריהם, בחר המשיב 2 לשתף פעולה עם המשיב 1 ולנסות להימלט למקום אחר.

11. בנסיבות אלו, אני מורה על חילוט הערביות עליהם חתמו המשיבים 1 ו-2, היינו ערביות בסכום של 30,000 ₪ כל אחד.

12. לאחר והמשיב 1 נתן עתה במעצר עד תום ההליכים, ניתן להשב את הסכום שנותר בסך של 5,000 ₪ לידי.

המשיבים 3 ו-4, זאת בכפוף לאישור בכתב שיינתן על ידי המשיב 1 או בא כוחו.

13. לצורך כך ימסרו המשיבים 3 ו-4 חשבון בנק לមזכירות בית המשפט אליו יועברו הכספיים בכפוף לאישור המשיב 1, כאמור.

ניתנה היום, ב' אדר ב תשע"ד, 05 ממרץ 2014, בהעדר הצדדים.

כרמי מוסק, שופט